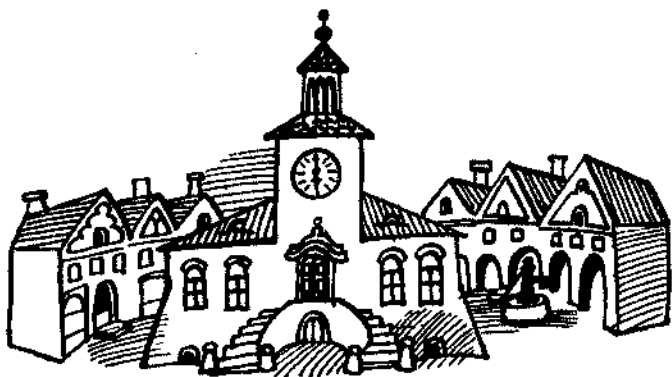

Амвросій Носик, Куба і Чорна Борода

Годинник на ратуші вибив шосту, і Містечко прокинулося зі сну. На вулиці вкотилися вози з городиною, забряжчали бідони з молоком, запахло свіжим хлібом. Двірники відчиняли брами і бралися до ранкового прибирання. У вікнах показувалися заспані обличчя. Починався новий день.

Декілька хвилин по шостій прокинулися і мешканці маленького будиночка на вулиці Перелітних птахів: Амвросій Носик і його друг Куба.

Пан Амвросій — детектив на пенсії, автор блискучої праці «На злодієві шапка горить», колись — гроза злочинців, а тепер — добродушний, привітний до світу дідусь. Важко повірити, що та кругленька постать колись викликала такий переполох у злочинному світі. Що та голова зі жмутиками сивого волосся розв'язувала найважчі кримінальні загадки. Що прізвище Носика було відоме не лише у великому місті, де він жив і працював, а й далеко поза його межами. Однак це правда. Чудові часи були та загули.

За ними надійшла старість — і пан Амвросій захотів спокою. Тож він повернувся до рідного Містечка, купив невеличкий будинок і став жити там із Кубою. Відпочивав, вирощуючи редиску і виграваючи собі на флейті вечорами. Він не думав, що тут — у малому тихому Містечку — переживе ще одну, останню пригоду свого життя.

Куба — пес. Звичайний кудлатий дворняга, але пан Носик не проміняв би його на представника найшляхетнішої породи, навіть коли б цей представник носив золотий нашійник, прикрашений коштовним камінням. Адже Куба — окрім багатьох інших позитивних рис (та кількох незначних вад) — має одну виняткову: розмовляє зі своїм господарем! Навчився він цього мистецтва власне від пана Амвросія.

Це сталося навдивовижу просто. Пан Амвросій за звичкою самотніх людей любив розмовляти сам із собою. А точніше — із собою і псом. Оповідав про свої пригоди, про тяжкі часи і сотню інших справ — Куба слухав. Більше нічого, тільки слухав. Якогось дня, коли пан Амвросій спитав Кубу, як він почувається, той, ніби це була найзвичайніша річ у світі, відповів: «Дякую. Почуваюся чудово, от тільки блохи мене кусають».

Легко собі уявити, яким потрясінням стали ці слова для Амвросія. Він заледве не розхворівся.

Власне пан Амвросій, який першим зірвався з ліжка, потягнув приятеля за вухо і сказав:

— Вставай, сплюху! Півень пані Сухарик уже захрип кукурікаючи, а ти ані не поворухнешся. Підйом!

Куба потрусив головою, кліпнув очима і позіхнув.

— Я бачив гарний сон, — сказав замріяно. — Мені наснилося, що я — м'ясник. Стою собі за прилавком, а довкола мене — ковбаски, кісточки, шиночки. Кажу тобі, чудове видовище. Від самого тільки запаху мені закрутилась голова. Я вже збирався взятись за найсмачнішу шинку, коли почув твій голос.

Позіхнув ще раз і спитав:

— Скажи мені, Амвросію, а це правда, що сні іноді збуваються?

Пан Амвросій почухав потилицю.

— Мабуть, так. Якось моїй тітці наснилося, що вона зламала ногу. І уяви собі: назавтра — справді перелом. Щоправда, не в тітки, а в сусідки, і не нога зламалась, а драбина. Але тітка затялася, що сон справдився. Може, і твій збудеться?

— Можливо. Але допоки він справдиться, приготуй мені щось поїсти, бо той сон нагнав мені апетиту.